

LIBRIS

We know
books

Coordonator CorinTeens:

SHAUKI AL-GAREEB

ANNALIESE AVERY

FAMILIA
WYCHERLEY

Traducere din limba engleză de

MONICA CONSTANTINESCU

CORINTEENS

PROLOG

Martă, 13 iulie 1813

STRĂMĂTUȘA ANTOINETTE MURISE, DAR BLESTEMUL PE CARE îl purtase era viu și nevătămat. Nu că aș fi știut asta în timp ce stăteam în grădinile din piața Hemlock, așteptând ca magia mea să sosească. Abia împlinisem 17 ani, iar Luna Tunet era la fel de plină și orbitoare ca și binecuvântata mea ignorantă.

Ar fi trebuit să fiu înspăimântată, dar în schimb eram entuziasmată... și nerăbdătoare. Noi, cei din familia Wycherley, suntem vrăjitori puternici, cu o genealogie ce merge înapoi în timp până la Prima Epocă de Magie; eram sigură că urma să fiu tot ceea ce ar trebui să fie un Wycherley.

Magia s-a înălțat în mine, ridicându-mă în aer. Puterea a vibrat prin mine și m-a făcut să mă simt mai plină de viață ca niciodată; conectată la lume și la tot ce se găsea în ea.

Când a început durerea, am crezut că e parte din magie; chiar și când țipam înspre stele. Nu știam că strămătușa Antoinette nu mai era parte din această lume. Nu știam că blestemul familiei pe care ea îl purtase era liber să caute și să se abată asupra altei Wycherley. Asupra mea.

La începuturile Celei de-A Treia Epoci de Magie, cu peste un secol și jumătate în urmă, strămoașa mea Mathilde Wycherley fusese blestemată de ancora ei magică, Heston Nightly. Era un blestem puternic, ereditar, care nu se oprise la Mathilde, ci căutase alte femei din familia Wycherley. Una dintre noi trebuie mereu să poarte blestemul... până când neamul nostru o să dispară.

Familia mea a privit totul: fratele meu mai mare, Vaughn, și mama noastră, Nell, cu ancora ei magică, Frances, lângă ea. Au văzut cu toții când s-a întâmplat, au văzut cum blestemul s-a așezat asupra mea. În jurul meu au apărut fire moi și gri precum fumul, care s-au îngroșat și s-au închis la culoare în lumina lunii pline. S-au întins spre mine în timp ce eu pluteam tot mai sus în aer, ca și cum magia mea ar fi știut ce vine și încerca să mă ducă într-un loc sigur. Dar blestemul m-a sufocat. Am încercat să țip, dar nu s-a auzit niciun sunet.

Era ca și cum tentaculele de fum aveau formă și simțire. Ace mici și ascuțite, ca de sârmă ghimpată, mi-au intrat în piele, ținându-se de mine, mistuindu-mă, sfredelindu-mă precum râmele.

Vaughn spune că părul mi-a devenit alb dintr-odată din cauza șocului, dar mama spune că a fost mai gradual, ca și cum culoarea din pletele odată castanii fusese îndepărtată de blestem. Eu nu am observat. Dar am simțit durerea intensă din ochi în timp ce se umpleau de o ceață cenușie ce avea să devină parte din mine.

Corpul meu a coborât apoi, revenind pe pământ, și am simțit puterea magiei mele vibrând prin mine. Bucuria de a *avea* magie a umplut fiecare colțișor din mine după ce durerea a dispărut într-o clipă. Era ca și cum lumea se deschisese, extinsă cu promisiunea

unor posibilități nelimitate. Dar o privire spre familia mea mi-a transmis că ceva nu era în regulă.

Din acel moment am început să mă simt trădată de magia mea. Atât de profundă și plină de forță, și totuși atât de blestemată! Nu puteam să o păstrez mult timp; magia are nevoie de ancorare, și niciun vrăjitor sau vrăjitoare nu avea să-și dorească să-și împreuneze magia cu a mea și să sufere efectele blestemului meu.

Magia mea urma să mă părăsească în câțiva ani, totul din cauza unui vrăjitor pe nume Nightly.

Cel mai magic sezon – Ghid pentru începători

*de Cathleen Kelly
și Kate Walker*

Mabon anunță începutul Sezonului Magic. Fiecare vrăjitor și vrăjitoare își amintește cu drag de anii lor de începători: magia, balurile, probele și, pentru cei câțiva norocoși... poveștile de dragoste.

Dragostea însă este de importanță secundară; știm cu toții că, atunci când e vorba de o pereche magică, nu e nevoie ca și inima să fie inclusă.

Telul principal al Sezonului este găsirea unui vrăjitor sau vrăjitoare ale cărui magie și caracter sunt puternice și compatibile cu ale tale, astfel încât să puteți avea o viață întreagă de magie împreună. Așadar, este important să căutați vrăjitoarea sau vrăjitorul potrivit. Legarea magiei propriie de a altcuiva nu este o sarcină pe care să o tratați cu ușurință, oricât de imperios necesară ar fi.

Desigur, aproape fiecare vrăjitor își găsește, în timp, pereche. De când a fost introdusă tradiția necesară a ancorării la începutul Celei de-A Treia Epoci de Magie, autoarele de față pot număra pe degetele de la o mână vrăjitorii care nu au reușit să facă pereche.

Dar nu zăboviți – aveți trei ani la dispoziție pentru a vă găsi perechea, iar dacă eșuați, vă veți pierde magia. Așadar, dragii începători într-ale magiei, porniți cu precauție, dar porniți, sau nu veți mai fi vrăjitori!

Înainte însă de orice fel de magie între un vrăjitor și potențiala sa ancoră, are loc mai întâi prezentarea în fața Coroanei. Unii ar spune că fângăduirea propriei magii pe care o face vrăjitorul către reșat este o legătură încă și mai puternică decât cea dintre un vrăjitor și ancora sa.

Unu

ORICE VRĂJITOARE VALOROASĂ ȘTIE CĂ FĂRĂ ANCORĂ NU este vrăjitoare deloc.

De la sfârșitul Celei de-A Doua Epoci de Magie și de la Marele Război al Vrăjitorilor, când a avut loc o devastatoare calamitate magică, singurul mod în care o vrăjitoare poate păstra magia dăruită ei în noaptea cu lună plină după a șaptesprezecea aniversare este prin a găsi alt vrăjitor sau altă vrăjitoare – o ancoră – de care să își lege magia și cu care să o împartă. Eu, Aurelia Wycherley, știu că magia mea nu a fost dăruită, nicidecum, la fel cum știu că niciun vrăjitor sau vrăjitoare nu va putea să facă pereche cu mine nici dacă ar vrea. De-a lungul anilor, străbunii mei au încercat și au eșuat să rupă blestemul ereditar care acum mi-a revenit mie: o soartă ce nicidecum nu aș fi crezut că avea să fie și a mea. Strămătușa Antoinette nu era atât de bătrână încât să-mi fi fost teamă vreodată că urma să moștenesc blestemul de la ea și, în plus, am mulți veri și verișoare care ar fi putut fi ei cei nenorocoși. Dar soarta m-a avut într-adevăr pe mine în minte.

Magia pe care o port este un blestem nu doar pentru mine, ci și pentru orice persoană cu care încerc să fac magie. Îmbolnăvește

acea persoană și o slăbește... este mai rău decât dacă le-ar fi lipsit cu totul celorlalți vrăjitori. Însă în inima magiei mele știu că *valorez* mai mult decât propria greutate în aur, mai mult decât neîncrederea și ostilitatea cu care alți vrăjitori și vrăjitoare privesc blestemul meu.

Am tot visat la acest moment de când eram mică: să port pelerina lungă și albă și să călătoresc la palatul Carlton pentru a fi prezentată Coroanei, să îmi ocup locul în societatea magică și să îmi găsesc perechea magică perfectă. Pentru mine era ca și garantat; familia mea este una dintre cele mai puternice familii magice din Briton, și oricum aveam deja idei despre cine avea să fie ancora mea. Dar, stând în trăsură lângă fratele meu mai mare, Vaughn, nu pot nici măcar să surâd.

Vaughn se mișcă lângă mine și păstrăm fiecare tăcerea cu care ne-am înconjurat de când am plecat de acasă din piața Hemlock. M-am obișnuit cu aceste tăceri. Începuseră cu mult înaintea scânteii de tristețe care m-a atins vara aceasta, scânteia ce s-a răspândit curând prin mine, tot mai fierbinte și mai hotărâtă decât orice flacără-vrăjită. Distanța dintre mine și Vaughn începuse cu mult înainte de ultimul Mabon, chiar și pe când Vaughn purta alb și-i fusese prezentat prințesei regente, când intrase în societatea magică, iar pe mine, sora lui mai mică și enervantă, mă lăsase în urmă.

Lucrurile se schimbaseră între noi când tatăl nostru murise, acum aproape patru ani. Lumea întreagă se schimbase în acel moment; își pierduse un pic din magie, iar eu pierdusem un alt fel de ancoră, una ce mă ținea mereu în echilibru – care ne ținea pe toți în echilibru: pe mine, pe Vaughn, pe mama, chiar și pe Frances.

Astăzi, Vaughn poartă griul blând al celor din anul doi, nu mai este un începător în alb în primul an, dar nu îmbracă nici griul-închis

al celor din anul trei care mai au un sezon pentru a-și găsi perechea. Știu că pelerina gri-închis va fi ultima pe care o voi purta. Nimeni nu va dori să formeze ancoră cu mine. Chiar dacă ar vrea, le este *interzis*; Consiliul Magic Regal nu va permite o asemenea poluare a magiei regatului. Mama și Frances, deși sunt membre ale consiliului, de-abia dacă au reușit să îi convingă pe ceilalți membri și pe prințesa regentă să îmi permită să îmi iau locul de începătoare pentru următorii trei ani. Nimeni altcineva din familia mea blestemată nu a primit o asemenea libertate, iar dacă mama nu ar fi cine este, mă îndoiesc că și eu aș fi primit-o la rândul meu.

Vaughn privește către mine când luăm colțul, urmărind procesiunea de trăsuri ce-i poartă pe ceilalți vrăjitori și vrăjitoare care se îndreaptă cu toții către palatul Carlton. Dă să spună ceva, dar se oprește, iar acea stânjeneală e parcă înfiptă între noi.

Azi ar fi trebuit să fie o zi a începuturilor, dar pentru mine este un început al propriei pierderi. Fără ancoră, voi avea parte de trei ani de magie puternică – patru sau cinci ani de magie cu totul, cu puțin noroc – înainte ca aceasta să dispară complet.

În timp ce trăsura își continuă drumul spre bal, eu privesc pe geam amurgul ce se lasă. Reflexia mea e luminoasă pe lângă întunericul de afară, cu părul alb, prins de jur împrejurul feței, și tonurile calde ale pielii contrastând cu părul și cu griul-fumuriu neobișnuit al ochilor.

Mă uit dincolo de reflexia mea către a lui Vaughn, la părul lui castaniu, cum a fost și al meu cândva, la ochii căprui, cu o nuanță mai închisă decât au fost ai mei.

Afară, străzile Londrei par și ele destul de tăcute. Locuitorii orașului care nu sunt magici știu că în noaptea aceasta începe Sezonul Vrăjitorilor, iar cei mai mulți vor sta deoparte. În ciuda

Jurământului de Supunere – o făgăduială pe care o fac toți vrăjitorii Coroanei și un serviciu pe care îl oferă pentru a proteja regatul –, nu suntem o apariție binevenită decât dacă ne aflăm pe câmpurile de luptă sau în largul mării.

Mai întâi aud strigătele, aproape ca niște incantații, care pe moment mă fac să mă gândesc la ceremonia unui sabat. Trăsura se oprește lent.

Îmi apropii fața de geam în timp ce Vaughn deschide portiera.

— Rămâi aici! îmi spune și sare în stradă.

Nicio șansă! Îl urmez, lovind caldarâmul cu tălpile moi ale pantofilor, și simt fiecare piatră în timp ce trec pe lângă șirul de trăsuri alături de Vaughn.

— Fie, dar rămâi aproape de mine și stai în spatele meu!

Face un pas în față, apărându-mă cu corpul lui; bagheta, până adineaori strânsă în jurul încheieturii mâinii, a răspuns chemării lui și i-a alunecat în palmă. Îmi dau ochii peste cap. Poate că încă nu am propria baghetă și cunosc doar câteva vrăji, dar sunt o Wycherley, și noi nu suntem genul care să rămânem în trăsura, chiar și atunci când alții fac asta.

Incantațiile se aud tot mai tare, în față, dincolo de unde se curbează drumul.

Grăbim pasul și văd trăsura care ne ține pe toți pe loc, într-o rână. Deasupra trăsurii stă un bărbat cu o făclie în mână și încearcă să îi dea foc. În jurul său se află un grup de oameni, toți strigând și cu făclii în mâini.

— E cineva înăuntru? întreb, dând din cap spre trăsura răsturnată în timp ce Vaughn se oprește lângă un mic grup de vrăjitori și vrăjitoare.

Toți sunt îmbrăcați în gri – deschis și închis – și îl văd mai întâi pe Vaughn, apoi pe mine în spatele lui. Ar fi trebuit să mă fi obișnuit deja cu reacțiile lor de oroare, cu felul în care fac un pas înapoi și încep să șoptească între ei, ca și cum blestemul meu e molipsitor. Îi privesc sfidător până când fiecare își întoarce fața de la mine.

Îmi dau seama că sunt singura vrăjitoare în alb. Îmi doresc să fi avut o baghetă, dar și altceva în afară de magia mea blestemată.

Cei mai buni prieteni ai lui Vaughn, Martyn Galesburg și Layla Mistry, se apropie de el și încep toți trei o discuție șușotită. Martyn îmi oferă un zâmbet trist, ceea ce e aproape la fel de rău ca privirile lungi sau furișe. Sunt acolo și alți vrăjitori pe care îi recunosc, dar acum se uită cu toții în față, la cei ce protestează, care au turnat o linie de sare pe jos, între noi și ei, crezând că îi va proteja. Adevărul este că sarea acționează ca protecție doar pentru vrăjitori, nu împotriva acestora; pentru oamenii lipsiți de magie este doar un condiment.

— Trebuie să fie membri ai Noului Răsărit, îi spun lui Vaughn când revine lângă mine și mă asigură că trăsura este goală.

Unul dintre protestatari flutură un steag portocaliu; pe acesta se vede un cerc negru cu un punct în mijloc. Mi se pare un pic amuzant faptul că acești oameni care disprețuiesc tot ceea ce ține de magie au ales să se ascundă tocmai în spatele simbolului magic și astronomic pentru soare.

— De ce nu pot să ne lase în pace? Și în zi de sărbătoare, spune Vaughn, clătînând din cap dezgustat.

Vrăjitorii strânși la fața locului stau nemișcați și ascultă scandalurile membrilor Noului Răsărit ca noi să ardem cu toții. Baghetele luminează de magie, dar vrăjitorii nu fac nicio vrajă, nu înainte ca unul dintre protestatari să arunce ceva.

O mișcare îmi atrage atenția și un vrăjitor înalt, cu părul în toate nuanțele roșiatice ale unei frunze tomnatice, ridică brațul, se mișcă lent, aproape leneș, înapoi pe piciorul drept, iar cu mâna stângă trasează un cerc mare și invocă un vânt-vrăjit ce lovește micul proiectil și îl trimite înapoi de unde a venit. Acesta traversează linia de sare, și privesc cum vrăjitorul se ia de mână cu vrăjitoarea de lângă el și, împreună, iscă o vrajă, magia lor făcând ca obiectul să explodeze. Un fel de lichid curge peste protestatarul ce a aruncat-o. Acesta începe să țipe ca și cum i-ar arde pielea. Am auzit despre progresele realizate în alchimie non-magică, despre cât de distructivă poate fi. Simt cum mă înfurii, căci îmi dau seama că ceea ce se afla în sticlă ne era destinat nouă, vrăjitorilor.

Protestatarii se retrag și mai mult în spatele liniei de sare, blestemându-ne și strigând. Clatin din cap când le aud cuvintele. Cunosc blesteme, iar acestea sunt doar vorbe de ură și frică meschină.

Ceilalți vrăjitori s-au mișcat, ocupând poziții noi, și atunci văd că Vaughn și Martyn și-au dat jos mănușile și se țin de mâini. Prin atingere, vor putea să execute magia secundară mai complexă, mai puternică decât ce poate face un vrăjitor începător de unul singur și pe care, odată ancorată, o vrăjitoare o poate face tot timpul fără a avea nevoie de contact fizic.

Vrăjitorii ridică un perete de vânt-vrăjit protector, urmând exemplul vrăjitorului roșcat înalt. Acesta examinează șirul de vrăjitori din fața sa, studiindu-l pe fiecare în parte în timp ce pășește între ei și protestatari; precum un vrăjitor general din Sabatul Armoniei, până când ajunge la mine. Privirea îi stăruie, dar nu cu teamă, precum ceilalți mai mulți. Mă privește ca pe ceva inedit, poate amuzant, și șocul ce-mi trece prin corp îmi spune cât de mult mi-a lipsit să fiu privită și *altfel* decât cu frică sau tristețe.

Apoi vrăjitorul vine spre mine, cu ochii albaștri fixați asupra mea. Se oprește lângă Vaughn.

— Wycherley, de ce ai adus-o cu tine?

Fratele meu nu se înfurie cu ușurință, dar privirea îi scânteiază.

— Nu că ar fi treaba ta, dar ea m-a urmărit! răspunde Vaughn.

— Și ți s-a părut înțelept să o lași?

— Nu am știut cât de periculos este, spune Vaughn, mijind ochii.

— Dar acum știi. Ar trebui să te întorci la trăsura voastră. S-ar putea să te urmeze ca o oiță albă.

— Nu mă duc nicăieri! Poate că nu am baghetă, dar am magia mea, îi spun direct, simțindu-mă încrezătoare în abilitățile mele după cele câteva lecții la Salonul Magic.

Vrăjitorul scrâșnește din dinți, agitat. Mă îndoiesc că este obișnuit să i se spună nu și îmi dau seama că e pe cale să spună altceva neplăcut, când un alt proiectil zboară spre noi, de data asta mai mare.

Vaughn și Martyn execută aceeași magie ca vrăjitorul roșcat, fiecare imitându-l pe celălalt, ținându-și mâinile strânse împreună, iar baghetele făcând aceleași mișcări. Tresar când obiectul uriaș se oprește în aer. Vrăjitorul roșcat se ține de mână cu vrăjitoarea de lângă el și fac și ei vraja, împingând obiectul înapoi cu magia lor secundară și ajutându-i pe Vaughn și Martyn.

Dar apoi mai apare un proiectil.

Stărnită de magia din jurul meu, îmi simt propria magie fremătând, ca și cum ar răspunde unei chemări. Fără baghetă, am puțin control asupra orientării sale. Simt cum încep să mă ridic în aer, la fel cum am făcut de luna plină, magia mea preluând controlul.

Mă opresc când o mână puternică mă apucă de gleznă și mă trage înapoi pe pământ cu o smucitură. Vrăjitorul cu părul